

ROK 1988

Hlavná cena XX. ročníka Jašíkových Kysúc:

Svetoň Ľuboš

Prozaik, kritik, novinár, redaktor, publicista.

Narodil sa 11. 5. 1962 v Bratislave. Absolvoval Filozofickú fakultu Univerzity Komenského v Bratislave.

Z diela: Utekáš – neunikneš /1994/, Labyrint zo spálenísk /2000/

Pani Mlynáriková

(Úryvok)

„Pán Grutt je grobian. Keby ste vedeli, ako večer nadáva svojej žene,“ šepkala mi pani Mlynáriková, vdova po štátnom úradníkovi. „Malo by sa to dať na národný výbor,“ pozerala mi cez plece, ako zo schránky vyberám poštu. Nebolo to pre ňu ľahké, lebo som od nej o jeden a pol hlavy vyšší, ale pani Mlynáriková bola odjakživa zvedavá, natiahla sa na špičky, a dokonca, keď u Danišovcov horelo, sama vliezla do horiaceho bytu. Zlé jazyky potom tvrdili, že hľadala, čo by sa dalo majznúť. Osobne však zdieľam mienku tých, ktorí tvrdia, že ju tam vohnala jej chorobná zvedavosť.

Raz ma tak ráno zastavila na chodbe, ešte v krikľavozelenom župane, v ktorom ju často bývalo vidieť za oknom jej dvojizbového bytu, ktorý viacerým klal oči. Načo je samej taký veľký byt?

„Viete, pán Serafín, čo som vám včera večer počula? Bola som tam, v tej, no v tej miestnosti, však viete...“

Kývol som rukou, čo malo znamenať, že jej rozprávanie ma veľmi nezaujímá a že sa ponáhľam. Mohla si z toho vybrať čo chcela, ale ona ma miesto toho chytila za rukáv saka a pritiahla k sebe.

„Viete, čo vám tam zrazu nepočujem, ja neviem, kto to bol, ale zhováral sa tam asi so ženou, ale ono to bolo, ako keby tí už ležali v posteli, no povedzte, vy ste študovaný človek. Je to možné, aby bolo počuť až tak dobre, no teda až zo záchoda niekam do iného bytu, až to, čo ľudia robia v posteli?“

„Ja, pani Mlynáriková, neviem, možné je všetko.“

Očividne ju moja odpoveď uspokojila, lebo pokračovala ďalej: „Viete, tí ľudia, ktorých som počula, ale nemyslíte si, že som chcela počúvať, na to ja nie som...“

Prikývol som, že ja viem, a v duchu som sa usmieval nad týmto drobným farizejstvom, „... no tak tí najprv hovorili o nejakej práci, čo treba prepísať, spomínali tam nejaké vzorce, nemohli to byť Plánikovci, on predsa robí v Slovnafte, ale oni bývajú v susednom vchode, myslíte si, že by sa aj to dalo počuť?“

„Pán Plánik tam robí vrátnika,“ povedal som napoly otrávene a napoly znudene, „nemá s chémiou vlastne nič spoločné.“